

عنوان مقاله:

جایگاه رای حقوقی در نسبی بودن قراردادها

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی پژوهش های نوین ایران و جهان در روانشناسی و علوم تربیتی، حقوق و علوم اجتماعی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

محمدرضا یوسفی - دانشگاه آزاد اسلامی، واحد زاهدان، دانشکده حقوق و علوم سیاسی، گروه حقوق، زاهدان، ایران

عسکر جلالیان - دانشیار گروه حقوق دانشگاه پیام نور تهران مرکز

خلاصه مقاله:

این مطالعه به بررسی جایگاه رای حقوقی در نسبی بودن قراردادها روش مورد استفاده در این پژوهش به صورت توصیفی و تحلیلی می باشد و برای جمع آوری اطلاعات از رویکرد اسنادی استفاده شده است. یافته های مطالعه نشان می دهد که در خصوص رای حقوقی برای نسبی بودن قراردادها ماده 231 قانون مدنی به صراحت به اصل نسبی بودن آثار قراردادها اشاره نموده است که معاملات و عقود فقط درباره طرفین و قائم مقام قانونی آنها موثر بوده و جز در موارد استثنایی به اشخاص ثالث سرایت نمیکند. منظور از شخص ثالث شخصی غیر از طرفین و قائم مقام قانونی آنهاست. اعمال حقوقی در اصل به شخص ثالث که اراده او یا نمایندگانش در ساختن این ماهیت اعتباری دخالتی نداشته است، اثری ندارد و آثار الزام آور عقد بر او تحمیل نمیگردد. بر اصل مذکور استثنایایی وارد شده است. در قانون تجارت ایران اصل نسبی بودن قرارداد برای رای حقوقی به این صورت معنا می شود که تعهدات علیه ثالث ایجاد میشود استثنایاتی وجود دارد که بسیار محدود به موارد خاص میباشد؛ چرا که ایجاد تعهد برای شخصی که آن را نپذیرفته است، خلاف آزادی افراد میباشد. ولی در موارد استثنایی قانونگذار این امر را پذیرفته است. یکی از مصادیق بارز تعهد علیه ثالث قرارداد ارفاقی میباشد.

کلمات کلیدی:

رای حقوقی، اصل نسبی بودن قرارداد، اثر رای به شخص ثالث، قابلیت استناد قراردادی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/693082>

